

REFORMÁTUS ÉLET

A SZ. R. K. E. EGYHÁZI LAPJA

www.szrke.com

ÁPRILIS 2012

**Jézus mondja:
„Nem hagylak titeket árván, eljövök
hozzátok.” Jn. 14,18**

„És beméne ott egy barlangba és ott hála. És ímé lőn az Úrnak beszéde ő hozzá és monda néki: Mit csinálsz itt, Illés?” (I Kir. 19,9)

„És elváltak előttük Jézus, és az Ő orcája ragyog vala, mint a nap, ruhája pedig fehér lőn, mint a fényesség. És ímé megjelenék ő nékik Mózes és Illés, akik beszélnek vala Ő vele.” (Mt 17, 2-3)

Ebben a hónapban jutunk el a húsvét ünnepéig. Nagyon hasznos, hogy Istennek a Szentírásban adott kijelentését mind az Ó-, mind az Új-szövetségből is megvizsgáljuk. Ilyenkor rendszerint az Új-szövetségből veszik alapigéjüket a lelkészek. De a feltámadás ünnepén jó meglátni azokat a szélesebb összefüggéseket is, ami Istenünk terveiben már megvalósult és ezután is végbemegy majd az ő ígérete szerint.

Megkérdezte egyszer tőlem egy szaddúceus gondolkodású (tehát a feltámadásban kételkedő) atyafi, hogy „Mondja, jött onnan vissza már valaki?”.

Akkor azt mondtam: „Olvasta, hogy Jézus Krisztus feltámadott a halálból?!” Akkor azt mondta: „Ja, nem rá értettem, de valaki más visszajött-e onnan?” Úgy gondolta ez a valaki, na most aztán igazán sarokba szorította a papot. Ekkor azt feleltem: „Igen is, Lázár visszajött a halálból, Jézus feltámasztotta, valamint a naini özvegy fiát is hasonlóan meg a Jáirus lányát is. De a megdicsőülés hegyén, amikor Jézus felvitte a hegyre Pétert, Jánost és Jakabot és elváltozott, megdicsőült alakját vette fel, és megjelent előttük Illés és Mózes is a feltámadott testben, (a „szoma pneumatikosz”-ban a görög eredeti kifejezés szerint).

Azért írtam le ezt a saját gyakorlatomból vett példát, mert bizonyára mindannyiunknak szegeztek hasonló kérdéseket a feltámadással kapcsolatban gyengén hívő, kételkedésben vagy teljes hitetlenségben élő felebarátaink. Abban a gyülekezetben azonban, ahol huszonhét évet töltöttem, hála Istennek ez volt az egyetlen ilyen tapasztalatom, amikor így vélekedett olyan valaki, aki mellesleg templomba járó volt mindennek ellenére. Más gyülekezetekben, ahol szolgáltam bár voltak kételkedők, de jólesően tapasztaltam hosszabb lelkigondozói beszélgetések által, hogy boldogan hagyták ellenérveiket összeomolni és

megegyeztünk abban, hogy a feltámadás csoda, emberi ésszel még fel nem fogható, de Isten a saját feltámadásunk tényével fogja bizonyítani valóságát.

De van szép bizonyágtevő példák sokasága kisgyermekektől nagyon idős keresztyénekig, akik megvallják feltámadás hitüket. Már az első osztályos hittanórára járó kicsinyek és az első három, négy osztályig: ragyogó szemmel fogadják el a Szentírás kijelentéséből Istennek csodálatos tetteit. Az ötödik és a hatodik, konfirmációs osztályban egy bizonyos lelki bezárkózás kezdődik, amely a kamaszkor egész idejéig tart, de a korábbi évek hitelményei előjönnek az ifjúkor és családalapítás idején és a fiatal szülő fontosnak tartja, hogy gyermekei ugyanazon hitelmények birtokosai legyenek úgy az egyházi nevelők, mint saját családi neveltetésük által.

A két Ige, amelyet címként helyeztünk el, olyan mint egy csodálatos híd az Ó- és Új-szövetség között: Isten országának a múltban, jelenben és eljövendő időben, az örökkévalóságig ívelő kijelentés bizonyítékaként áll, amely elegendő hitünk táplálására és megerősítésére.

Ahogy valláskönyvünkben is található és tanultuk, tanulják ma is gyermekeink az EGYHÁZI ÉLET-ről szóló részben, hogy a mi legnagyobb ünnepünk a vasárnap, vagyis az Úr napja, a feltámadás napjának a hetenként való ünneplése. Ez legyen most is fogadalmunk a hétköznapokra: a halál és bűn legyőzésének nagy eseménye a feltámadás ténye legyen ott a mindennapjaink küzdelmében, mert feltámadott és élő Urunk nemcsak az ünnepekben van velünk, hanem minden percében életünknek.

Dr. Csete Szemesi István

Húsvéti igehirdetés

“Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad? A halál fullánkja pedig a bűn; a bűn ereje pedig a törvény. De hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által.” IKorintus 15,55-57

Van valami nagy ujjongó, fölszabadult, mintegy súlyos nyomás alól fölszabadult érzés abban, ahogyan Pál apostol a Korintusiakhoz írott levelének végén fölkiált: “Hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (57. vers) Pláne, amikor tudjuk, hogy a megelőző versekben a pokolról, a bűnről és a halálról beszél, az emberi sors e legsötétebb hatalmairól, - de, akármilyen ijesztő rémekkel van is tele ez a világ: “Hála az Istennek, a ki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által.” Ezt a hallatlan diadalt, ezt a kimondhatatlan győzelmet, ami fölött Pál apostol is ujjong, hirdeti a húsvét, a keresztyénségnek ez a boldog öröme! Annyira elkoptattuk a nagy szavakat, hogy lassan az ellenkezőjét kezdik jelenteni annak, mint amit ki akarunk fejezni velük. Öröme, győzelem, diadal: ma már olyan üresen kongó hangok, mint a villamos görgése az utcán. Pedig ha van diadal, ha van győzelem a világon: akkor a húsvét az! Sőt, csak egyetlen igazi győzelem, csak egyetlen valóságos diadal van a világon: az, ami húsvét hajnalán lett nyilvánvalóvá a feltámadott Krisztus által! Ha Isten Szent Lelkének a megvilágításában megértjük, mi az a diadal, ami Krisztus által adatik, akkor majd mi is olyan felszabadult ujjongással tudunk hálát adni érte, mint Pál apostol teszi a felolvasott Igében.

Tehát a húsvét olyan győzelmekről beszél, amiket végiggondolni is nehéz! Maga az a tény, hogy feltámadott: minden értelmet felülhaladó nagy diadal. Az a baj, hogy a megszokottság unalmával fogadjuk a hírt, hogy Jézus feltámadott. Pedig ha egyszer végiggondolnánk, beleélve magunkat az akkori és ottani helyzetbe, hogy mit jelentett ez: beleremegne a lelkünk. A húsvéti történet szerint az asszonyok, amikor meghallották az érthetetlen nagy hírt, hogy Jézus nincs ott a sírban, hanem feltámadott: félelem és álmélkodás fogja el őket. Igazán nem csoda! Képzeljük el, hogy valamelyikönkkel ilyesmi történne. Virággal a kezében menne ki a temetőbe, a jól ismert, megszokott sírhoz és amint odaérne, észrevenné, hogy a sír föl van bontva, üres, nincs benne a holttest, hanem helyette valami angyalszerű lény fogadna ilyen érthetetlen

szavakkal: Akit keresel, feltámadott, nin-csen itt, íme a hely, ahová őt helyezték! Az, hogy félelem és álmélkodás fogja el az embert egy ilyen hír hallatára, még nagyon enyhe kifejezés. Ennél sokkal több történe: olyanforma rémület, mint ami Mózeset fogta el az égő csipkebokor közelében, amelyből maga az Úr szólt hozzá, vagy mint ami Ézsaiás próféta lelkén remegett át, amikor látomásban az Úr trónusa előtt állt és felkiáltott: “Jaj nekem, elvesztem, ... hisz a királyt, a seregeknek Urát látták szemeim!” (Ézsaiás 6, 5)

Meghallani a húsvéti hírt, annyi, mint valami szent remegéssel tudomásul venni, hogy itt van az Isten! Rámeredni a nyitott sírra annyi, mint belső félelemmel álmélkodni azon, hogy “Jaj nekem, elvesztem, ... hisz a királyt, a seregeknek Urát látták szemeim!”

Nagyéjente, amikor már keresztre feszítették az Urat, valamelyik farizeus vagy írástudó oda kiáltotta Jézusnak, fennhéjázva: “Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!” (Máté 27,40b) A tömegnek is tetszett a gúnyos megjegyzés, felkapta, és tovább zúgta: Most mutasd meg, hogy Isten Fia vagy, szállj le a keresztről, majd akkor hiszünk neked! (v.ö 42. vers) És hát valóban: miért is nem bizonyította be isteni hatalmát azzal, hogy leszállt a keresztről?

Ó, hogy megnémult volna körülötte a gúnykacaj, milyen megdermedten hullott volna térdre előtte az egész nyomorult embersereg. Ó, micsoda győzelem lett volna az ellenségei felett! De nem tette meg ezt a csodát az Úr, mert az üres keresztnél is beszédesebb, hatalmasabb bizonyítékát akarta adni az Ő diadalának. Azt akarta, hogy az üres keresztnél is nagyobb isteni csoda tanúskodjék az Ő isteni hatalmáról: mégpedig a harmadik napra üresen maradt sír!

Feltámadott: nem felébredt, mintegy mély álomból, vagy valami nagy dermedt kábulatból újra magához tért, - nem -, hanem feltámadott a halálból. Az, aki meghalt, - valóságosan, véglegesen meghalt - az támadott fel a halálból! Nemcsak újra megele-

venedett, mint a halott Lázár Krisztus szavára, hanem a halott test megdicsőült testté változott át, átment a halálon, végigment rajta, feltámadott! Hihetetlen? Persze, hogy az - de hát éppen ez a hihetetlen dolog történt meg húsvétkor! A feltámadás éppen azt jelenti, hogy itt valami olyan dolog történt, amit nem lehet az emberi megismerés körébe bevonni, amit nem lehet az emberi fogalmak világába bezárni, amit nem lehet emberi ésszel fölfogni, és emberi szavakkal kifejezni, - hanem csak félelemmel és álmélkodással tudomásul venni, hogy itt Isten cselekedett!

A feltámadás mindenestől fogva isteni mű, Isten szabad tette, épp úgy, mint a teremtés, - ott semmiből teremtett világot, itt a halálból teremtett életet.

Valaki egyszer azt mondta, hogy Krisztus sírja fölé kétszer volt odairva ez a szó, hogy "lehetetlen"! Az egyik lehetetlent az ember, a másikat az Isten írta oda! Lehetetlen, mondja az ember, hogy valaki a halálból feltámadjon. De az Isten is mondott egy lehetetlent a Bibliában, így: lehetetlen volt néki a haláltól fogva tartatnia. (v.ö. ApCsel 2,24b) És ez az isteni lehetetlen erősebb volt az emberi lehetetlennél. Érzelmek már valamit abból az eget, földet átható diadalból, amiről Pál apostol ujjong. Nem lehet azt megmagyarázni, sem megérteni, hanem csak leborulni előtte, és hálát adni érte! Ahogy az apostol teszi: "hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által." (57. vers)

Amikor Pál apostol itt diadalról beszél, Krisztus által kivívott győzelemről, akkor közvetlen megelőző versekben a halálról, a bűnről és a pokolról van szó. Ezek fölött a sötét hatalmak fölött jelent győzelmet a húsvét. Itt azután már egészen dadogóvá válik az emberi beszéd. Hiszen mit tudunk mi a halálról? A halál a Biblia szerint nemcsak fizikai folyamat, a meghalás ténye, hanem sokkal több annál: állapot és hely! A halál, mint állapot: az Istentől való elszakadás állapota, az a létforma, amely az örök élet ellentéte, a békés, boldog örök életnek a hiánya, az Istennel megromlott viszony, a Paradicsomból kiesett állapot. Röviden úgy is mondhatnánk, hogy az örök halál, a kárhozat.

Tehát a halál, mint állapot, annyi, mint kárhozat! A halál és bűn összetartoznak egymással. Ahogy Pál is mondja: A halál fullánkja a bűn. A bűn által kerül bele az a halálos mérég, a kárhozat az

emberiség életébe, a tiedbe és az enyémbé! És ezen a halálon diadalmaskodott Jézus! Mégpedig úgy, hogy önmagát tartotta oda az elé a bizonyos fullánk elé, hogy szúrjon bele az Ő szent testébe, spriccelje bele a kárhozatnak minden mérget az Ő személyébe. Beletört a halál fullánkja Krisztusba, kiszakadt, úgy, hogy Pál szinte ingerkedve kiáltja oda: "Halál! Hol a te fullánkod?" (55. v.) Mit árthat egy kígyó, amelynek kihúzták a méregfogát, ki védekezne egy darázsszal szemben, ha kiszakadt a fullánkja? Oh, hála, ezerszer hála az Istennek, aki a diadalt adta nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!

De a halál nemcsak állapot, hanem hely is! A legborzalmasabb börtön, amiből nincs menekülés. Sem a testünknek, sem a lelkünknek nincs semmi olyan képessége, amivel ebből a börtönből szabadulni tudna. Az emberi élet minden oldalról a halállal körülvett, a halál börtönébe bezárt élet! Az emberi sors az örök halálba zárt sorsot jelenti a Szentírás szerint! A Zsidó levél utal arra, hogy a halálnak az a világa a Sátán hatalma alatt van: "Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, a kinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt, És megszabadítsa azokat, a kik a haláltól való félelem miatt teljes életökben rabok valának" (2,14-15). Igen, mintegy jelképesen a Sátán őrzi ennek a börtönnek a kulcsát, a halál félelmének a rabságában tartva mindazokat, akik csak élnek!

Hogy azután mi történt nagypéntektől húsvétig, az alatt az idő alatt, míg Jézus maga is a halálnak a főhadiszállásán, az alvilágban járt? A pokolra szállt alá, s ez olyan titok, amit emberi szavakkal megint nem lehet kifejezni. Mindenesetre Ő maga mondott egyszer ilyet: "Mi módon mehet be valaki a hatalmasnak házába és rabolhatja el annak kincseit, hanemha megkötözi előbb a hatalmast és akkor rabolja ki annak házáat." (Máté 12,29) Önmagáról beszélt itt az Úr. Ő az, aki a hatalmasnak a házába bement, a Sátán lakóhelyére, a pokolba benyomult, betört és valami kibeszélhetetlen győzelmet aratott ottan, mert azután egyszer, amikor feltámadott, dicsőségében megjelenik János apostolnak, ezt mondja néki: Én vagyok "az Élő, pedig halott valék, és íme élek örökkön örökké Ámen, és nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai!" (Jel 1,18) Jelenthet-e veszedelmet, ejtethet-e kétségbe az a börtön, amelynek a kulcsa a feltámadott Jézus Krisztus kezében van? Ő nyitja és Ő zárja ezt a rettenetes ajtót. Hogyne nyitná meg azoknak, akikért

betört a halál birodalmába? Aki a Krisztusé, annak a számára most már a meghalás valóban ajtónyílást jelent: azt, hogy megnyílik előtte a börtön kapuja az életre! “Nálam vannak a pokolnak és halálnak kulcsai!” Ebben a Jézusban való hit még olyan esztelen vakmerőséget is megtehet, hogy szinte csúfolódva kiáltja Pállal: “Pokol! Hol a te diadalmad?” Mert: “Hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által” (57. v.)

És még ez sem minden. A Szentírás még további titkokat mond el nekünk Krisztus húsvéti diadaláról. A Biblia gyakran beszél arról, hogy ezt a látható világot egy láthatatlan világ veszi körül, és abban a láthatatlan világban mindenféle élőlények nyüzsögnek, mindenféle démonikus erők és hatalmak, amelyekkel Isten gyermekei harcban állanak. Erre vonatkozik Pálnak az a figyelmeztetése is: “Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszágával szemben. Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.” - vagyis a láthatatlan világban. (Efézus 6,11-12) Ezek azok az ördögi, démonikus hatalmak, amelyek sokszor megszállottá tesznek egy embert, - néha egy egész nemzeteket, társadalmat. Gyakorlatilag mindnyájan ismerjük e hatalmakat, hiszen nagyon sok bajunk van velük. Ezek azok, akiket így szoktunk emlegetni, hogy a pénz istene, a mammon; a vér hatalma, a gyűlölet; a bosszú démona; a legkülönbözőbb szenvedélyek ördöge; az ezerféle gonoszság lelke és így tovább a végtelenségig, amelyek mindmegannyi személyes gonosz hatalom a földi életet körülvevő láthatatlan világban! De csak azért szól ezekről a Biblia, hogy még nagyobbnak lássuk a húsvét győzelmét, amely ezek fölött is érvényes: “És mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, a kik hiszünk, az Ő hatalma erejének ama munkája szerint, amelyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból, és ültette Őt a maga jobbára a mennyekben. Felül minden fejedelemségen és hatalmasságon és erőn és uraságon és minden néven, mely neveztetik nemcsak e világon, hanem a következőben is.” (Efézus 1,19-21) Vagy ahogyan a Kolossé levél mondja: “Lefegyverezvén a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, őket bátran mutogatta, diadalt vévén rajtok abban.” (2,15) Nem is lehet erre mást mondani, csak amit Pál apostol: “Hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk, a mi Urunk Jézus Krisztus által!” (57. v.)

Ímé, mindezt jelenti Krisztus húsvéti győzelme! És, ha te hiszel a feltámadott, a diadalmas Krisztusban, akkor az Ő húsvéti győzelméből már egy jókora darab a tiéd is! Mert hinni Krisztus győzelmében egyúttal azt jelenti, hogy nem hiszek a Sátán győzelmében, nem hiszek a halál és a pokol győzelmében, nem hiszek a fejedelemségek, hatalmasságok, gonosz szellemek diadalában. Hinni Krisztus győzelmében, azt jelenti, hogy megtört minden más gonosz hatalom varázslata a számomra!

Olvastam valahol, hogy messze keleten, Indiában vannak olyan titokzatos erővel bíró emberek, akik bizonyos varázslattal nagy távolságokról meg tudják rontani egy másik ember életét. Egy ilyen ember elég, ha csak egyszer szemébe tud nézni az ellenségének, attól kezdve az a biztos halál felé megy. Rajta van a varázslat, ami lassan elsorvasztja a testét és lelkét. Egyszer egy ilyen agyongyötört, már szinte haldokló ember ment a misszionáriushoz, hogy vegye le róla a gyilkos varázslatot. A misszionárius azt mondta neki: Állj ki ide a sziklára és kiáltd bele a levegőbe háromszor hangosan, hogy nem hiszek a megrontásban! Az ember összeszedte minden maradék erejét és elkiáltotta háromszor: nem hiszek a megrontásban. És egyszerre úgy érezte magát, mintha a sírból tért volna vissza.

Ezt tette Pál apostol is, amikor odakiáltotta a levert ellenségnek: “Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad?” (55. vers) És ezt teheted te is, valahányszor küzdelmed van Krisztus valamelyik megvert ellenségével, a halállal, a pokollal, vagy a Sátán különböző hatalmasságaival! Hiszen nem az övéké, hanem Krisztusé a diadal! Még ha csatát vesztesz is és elbuksz valamelyikkel szemben, akkor is Krisztusé a diadal! Láttunk már olyat, hogy csatákat megnyert valaki és a háborút mégis elveszítette!

Nos, itt megfordítva van: Krisztus népe veszthet csatákat, a háborút mégis ő nyeri meg! Minden csatába - a Sátán ellen, és végül majd a legutolsó küzdelmedbe: a halál ellen is - mehatsz bátran ezzel a nagy húsvéti ujjongással és bizonyossággal: “Hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!” (57. vers)
Ámen.

Joó Sándor, 1950. április 9.

Ravasz László gondolatai Jézus haláláról

Jézus halála csak földi képében halál: isteni képében az élet ősméhe és az örökkévalóság csúcspontja. Mikor mi még csak a nagypénteket láttuk, Isten már akkor a húsvétot látta, s csak azért mutatta nekünk előbb az árnyékot, hogy előkészítsen a fényre.

Isten a halált tette az élet formáló erejévé. E felfedezéssel magának az Istennek a szívébe pillantunk bele és meglátjuk ott világtalányunk és saját életünk megoldását: a kereszti titkát. Ezért kellett Istennek emberré lennie, ezért kellett Jézusnak az emberi élet hasonlatosságába öltözni, hogy az ő halálának ereje ott álljon világunk középpontjában mint az életnek egyetlen, örök forrása. Benne nem volt semmi, ami a halált, mint a végesség és a bűn ítéletét, kihívta volna. Az ő halála az áldozat szabad ténye volt, hogy megrendítő voltában megmutassa nekünk a mibennünk rejlő földi hatalmakat, amelynek következményeképpen zuhant rá ez a nekünk szóló, de helyettünk őt érő ítélet. Tehát a mi emberi mivoltunk helyettünk elviselt ítélete volt az.

...És Jézus a kereszten szomjazik. Az örök adakozó, az ajándékszóró, a bő és örök forrás, szomjazik, hogy néha-néha csupa és egyetlen kérés, félelmes isteni igény, örök óriási követelés lehessen. Emberségének minden árvasága, éhsége, kínja csak e kérés súlyát növeli: egész mivolta ott nyög fel a kereszten: „szomjúhozom”, hogy e hegyeket omlasztó nyögésből kiérezzük, hogy mireánk szomjazik... Maga Isten eped benne – értünk.

Füle Lajos:

Júdás

*Harminc ezüst... Az üdvössége ára,
s egy csók a nyugta érte,
mikor felér az Olajfák hegyére,
halálos csók a Mester homlokára.*

*Harminc ezüst! Ez fogható s temérdek!
Bolond, ki más csodát vár.
Igaz, hogy látta feltámadni Lázárt,
s tenger csodát még, ám vak most az érdek.*

*Harminc ezüst! Ez észbontó varázslat!
Felujjong régi énje,
vad indulókat zeng a pénz zenéje:
megveheti a világot magának!*

*Meg is veszi, megy már... De lesben áll,
prédát kutat az éjben,
csontos kezében hurkoló kötéllel
- harminc ezüstért - a konok Halál.*

NAGYPÉNTÉKRIE

Ézsaiás 53, 1-12:

“Ki hitte volna el, amit hallottunk, ki előtt volt nyilvánvaló az ÚR hatalma? Mint vesszőszál, sarjadt ki előttünk, mint gyökér a szikkadt földből. Nem volt neki szép alakja, amiben gyönyörködhettünk volna, sem olyan külseje, amiért kedvelhettük volna. Megvetett volt, és emberektől elhagyott, fájdalmak férfia, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődünk vele. Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínozza. Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békeségünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért. Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra

viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját. Fogság és ítélet nélkül hurcolták el, de kortársai közül ki törődött azzal, hogy amikor kiirtják a földön élők közül, népe vétke miatt éri a büntetés?! A bűnösök közt adtak sírt neki, a gazdagok közé jutott halála után, bár nem követett el gonoszságot, és nem beszélt álnokul. Az ÚR akarata volt az, hogy betegség törje össze. De ha fel is áldozta magát jóvátételül, mégis meglátja utódait, sokáig él. Az ÚR akarata célhoz jut vele. Lelki gyötrelmeitől megszabadulva látja őket, és meglegedett lesz. Igaz szolgám sokakat tesz igazzá ismeretével, és ő hordozza bűneiket. Ezért a nagyok között adok neki részt, a hatalmasokkal együtt részesül zsákmányban, hiszen önként ment a halálba, hagyta, hogy a bűnösök közé sorolják, pedig sokak vétkét vállalta magára, és közbenjárt a bűnösökért. “

Füle Lajos:

Az eltemethetetlen

**Temették ideológiákba,
tagadás útszéli árkába,
tudomány szikláinak alá.
Harmadnapon feltámadott!**

**Temették gyilkos hitvitákba,
szent háborúk szennyes vizébe,
sötét élet-cáfolatokba.
Harmadnapon feltámadott!**

**Temetgetik ma is... Hiába.
Nem rejt el se föld, se ég már,
szív bűne, vagy ész érve, semmi,
mert Ő MAGAZ ÉLET!**

- Házi Áhítat -

2012 április

Kálvin Kiadó - Bibliaolvasó Kalauz

1. Vasárnap Virágvasárnap

Mt 26,69–75:

Péter az emberi bölcsesség szerint cselekszik: Jézuson már nem tud segíteni, megpróbálja magát menteni. Később talán tovább tudja vinni a mozgalmat. Csakhogy Jézus királynak nem efféle emberi okosságra, hanem hitvallókra van szüksége, amit Péter majd csak pünkösöd után ért meg. Amikor sunyítva hallgatunk hitünkéről, a tagadás vétkébe esünk. Viszont Péter példánk is: amikor rádöbben bűnére, azonnal megbánja, és keservesen sír.

2. Hétfő

Mt 27,1–10:

Két intő példa: Júdas, aki túl későn ismeri föl, hogy Jézus az Istentől küldött király. Emberek előtt meg is próbálja jóvátenni bűnét, de nem jut el megbánásával Istenig. Ennek eredménye az önpusztítás, a reménytelen halál. A főpapok viszont egyáltalán nem ismerik föl Jézusban Istent, mert nem is akarják. A vérdíjat nem teszik a templom kincséhez. Gondosan fölszedik, és jótékony célra fordítják. A képmutató vallásosság belső felismerések, bűnbánat, valódi istenkapcsolat nélkül is képes működni. Kerüljük el mindkét rossz példát!

3. Kedd

Mt 27,11–18:

Itt még Jézus mellett állt Pilátus. A főpapok vádaskodása ellenére felismerte, hogy Jézus lelki király akar lenni. Bíróként itt még tisztán látott, Jézus rövid mondatának és beszédes csöndjének üzenete eljutott hozzá. Igyekezett megmenteni. Tudjuk, hogy nem sikerült. A Jézussal kapcsolatos felismeréseink csak az első lépések lehetnek. Kell, hogy utána kialakuljon a belső elkötelezettség is.

4. Szerda

Mt 27,19–30:

Isten őrizzen meg bennünket a rossz választásoktól! A lelki király nem kellett a tömegnek. Imponált nekik Barabbás, aki erőszakhoz nyúlt. A megváltó helyett az erős embert választották. Rosszul döntött Pilátus is. Megmentette a helyzetet, lecsillapította a forrongást (24). Nem vádolhatták be a császárnál, hogy nem védte kemény kézzel a római érdeket. Csakhogy ehhez lelkiismerete ellen kellett döntenie. Megérte?

5. Csütörtök

Mt 27,31–44:

Isten Fia annyira elesetté vált, hogy ember segítségével szorult. Mégis elutasította a bódító szert, mert szenvedni akart értünk. Eltúrte azok gúnyolódását, akiket hatalmának villámával elpusztíthatott volna. A testiek mellé a lelki gyötrelmeket is vállalta, még a vele együtt szenvedőktől is. Amikor vágyaink, kényelemszeretetünk úrrá lesznek rajtunk, gondoljunk arra: Jézus királyságát a szenvedés vállalásával érte el (Fil 2,5–11).

6. Péntek Nagypéntek

Mt 27,45–56:

Szent pillanatok tanúi vagyunk, csak megrendüléssel olvashatjuk. Jézus megtette a lehetetlent: emberré lett, hogy szenvedhessen, megkóstolhassa a halált, sőt még az Istentől való elhagyatottság érzését is. Jézus halála győzelem. Már ott a vesztőhelyen elkezd hatni: a pogány katonák hitvallást tesznek. Csak a megfeszített Jézusról szóló igehirdetés tud megtéríteni. Szerényen és szótlánul ott állnak azok, akik még a legnehezebb pillanatokban is hűségesek (55–56).

7. Szombat

Mt 27,57–66:

Nagyszombat tanítása: kitartani Jézus mellett, ha ügye veszni látszik is. Akik most temetik, nemsokára feltámadásának első tanúi, az első húsvéti, majd pünkösdi gyülekezet lesznek. Ellenségei akaratlanul tanúkká válnak: bizonyítják intézkedéseikkel, hogy valóban meghalt. Aláhúzzák ezzel feltámadásának csodáját, amit Isten már akkor előkészített az öt szeretőknek, amikor még azt nem is sejtették. A hűséget próbára tevő időszakokban ez a reménység éltesen minket!

8. Húsvétvasárnap

Mt 28,1–10:

Isten maga cselekszik a földrengésben, de az angyal villámtekintete és hófehér ruhája is a mennyre utal. A két Máriát a szíve viszi, hogy „...megnézzék a sírt” (1). Az asszonyok értesülnek Jézus feltámadásáról, sőt találkoznak is vele. Jézus a jó hír továbbadására küldi el őket. Te hiszed-e, hogy Jézus valóban feltámadt,

s mennyei dicsőségében minket is részesíteni akar? Van-e erőd, kedved, lelked továbbadni másoknak is ezt a jó hírt?

9. Húsvéthétfő

Mt 28,11–20:

A sírt őrző katonák és a főpapok ördögi mesterkedéssel próbálják igazolni magukat, de ez már nem másíthatja meg a hatalmas örömhírt Jézus feltámadásáról. A tanítványokhoz intézett missziói parancsot „arany keretbe” foglalja feltámadott Urunk: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön...” (18), majd a végén: „...és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (20). Adja a kegyelem Ura, hogy ezzel a bizonyossággal tudjuk végezni a misszió szolgálatát!

10. Kedd

5Móz 1,1–33:

„Istenetek, az ÚR, aki elöttetek jár, harcolni fog értetek...” (30). Milyen különös, hogy már az Ószövetségben, a honfoglalás előtt, és szinte egybehangzóan ott van Isten ígérete és bátorítása. Ugyanígy ígéri a mennybe távozó Jézus is mindenkori jelenlétét az övéinek. Gyengülő hitünkben vagy félelmeinkben újra meg újra emlékeztessük magunkat, és bátorítsuk egymást is ezekkel a drága ígéretekkel. Higgyük bátran, hogy Urunk megtartja és teljesíti nekünk adott ígéreteit!

11. Szerda

5Móz 1,34–46:

A hitetlen, Isten ígéreteit semmibe vevő ember önmagát fosztja meg az Úr által elkészített drága ajándékoktól, áldásoktól, végső soron még az örök üdvösségtől is. Izráel népe negyven évig vándorolt a pusztában, s az „ígéret földjére” végül csak Józsué, Káleb és a vándorlás elején még kicsiny, de azóta felnőtt gyermekek juthattak be. A nép bűne miatt még Mózes is csak a Nébó hegyéről láthatta meg Kánaánt. Vigyázz, le ne maradj arról, amit Jézus a mennyben számodra elkészített!

12. Csütörtök

5Móz 2,1–25:

Megrendítő volt a visszatérő Jákób találkozása Ézsauval, aki „...eléje futott, megölelte, nyakába borult, megcsókolta, és sírtak” (1Móz 33,4). Erre emlékeztet Isten, amikor évszázadok múlva a hont kereső Izráelt figyelmezteti az Ézsau és Lót utódai iránti emberséges bánásmódról: „Ők félnek ugyan

tőletek, de azért nagyon vigyázzatok! Ne harcoljatok ellenük...” (4). Jól gondold meg mindig, hogyan kell helyesen viszonyulnod közelebbi, távolabbi, valamint lelki testvéreidhez!

13. Péntek

5Móz 2,26–37:

Szíhón, Hesbón királya esetében a fáraó Izráellel szembeni viselkedéséhez hasonló a helyzet. Mózes követet küld hozzá békés üzenettel, Isten akaratára való hivatkozással. A válasz: Isten akaratának, hatalmának lebecsülése, saját erejének túlbecsülése. Az eredmény: Hesbón egész népének megsemmisítése, mert Isten így döntött róla. Ma sem mindegy, hogyan fogadjuk Isten akaratát, intését, ígében közölt tanácsait. Vigyázz, nehogy Hesbón királyának és népének a sorsára juss!

14. Szombat

5Móz 3:

Isten az aranyborjú vétke miatt el akarta pusztítani a népet. Mózes esedezésére megbocsátott, de az akkori felnőttek valóban nem mehettek be az ígéret földjére. Mózes láthatta ugyan Kánaánt, de csak a Piszgá nevű hegycsúcsról, ahonnan az Úr magához is szólította őt. Földi életed idejét el tudod-e úgy fogadni, hogy legyen meg az Úr akarata? El tudod-e hordozni, ha küldetésed beteljesülését nem láthatod egészen, csak annyira, amennyire Isten azt megengedi neked?

15. Vasárnap

5Móz 4,1–24:

Mózes 5. könyve annak a második generációnak szól, akik személyesen nem élték át a szabadulás élményét. Ugyanazt a törvényt kell másodszer, másként elmondani nekik. Az új nemzedéknek így szól a figyelmeztetés: „...vigyázz nagyon magadra...” (9). Emlékezz, hogy a parancsolatok megtartása elsősorban szív kérdése! Belőlünk se hiányozhat a motiváció „tüze”. Ezt attól kapjuk, aki a tűzből szól. Vigyázzunk mi is a belső tűzre: ne feledkezzünk meg az igaz hálaadásról!

16. Hétfő

5Móz 4,25–49:

Maga Mózes is osztozik az első generáció sorsában: nem mehet be az ígéret földjére. Ezért a nép elé tárja testamentumát. A maga sorsa ugyan nem rejt választási lehetőséget, jó pedagógusként az új nemzedék számára mégis a szabad döntés fontosságát hangsúlyozza. Elmondja azt is, hogy ez a szabadság nehéz, lesznek elbukások. Elveszni, beolvadni könnyű. A megmaradás akkor lehetséges, „...ha teljes szívvvel, lélekkel keresed”

(29) az Urat. Segíts minket így szeretni, Krisztus!

17. Kedd

5Móz 5,1–21:

„Szemtől szemben beszélt hozzátok az ÚR...” (4). A Tízparancsolat megisméltésekor nagy hangsúly esik arra, hogy a szabadulás ténye ne távoli, hanem személyes és átélt valóság legyen a második nemzedék életében is. Mózes személye biztosítja a közvetlenséget, az ő tanúsága, az a szeretet, ami Isten féltő szeretetét sugározza tovább. Nekünk is szükségünk van egy közbenjáróra, aki ott áll köztünk és az Úr között, hogy megértsük, a szabadító Isten a mi javunkra adta igéit.

18. Szerda

5Móz 5,22–33:

Egykor a nép félt a dicsőséges Istennel való közvetlen találkozástól. Jobbnak látták, ha csak közvetítőn keresztül hallgatják. Tisztában voltak azzal, hogy nem képesek még a mindennapjaikban együtt élni ezzel a dicsőséges Úrral. A mi életszentségünknek és Istennel való kapcsolatunknak is megvannak a korlátai, de nem szabad, hogy szegyenünk nagyobb legyen bizalmunknál, a félelmünk pedig Isten iránti szeretetünkénél. Az Isten szeretetében bízó hitet Krisztustól kaptuk ajándékba!

19. Csütörtök

5Móz 6:

Isten népe feledékeny. Szüntelen emlékeztetni kell arra, milyen hálával tartozik a szabadításért. A népnek emlékeztetnie kell saját magát is, hogy Isten elsősorban a szív szeretetét kéri az övéitől, mert az ő egyetlen vágya, hogy szeressük őt. Az egyház folyton tanuló, tanító, ismétlő, néha „pótvizsgáló” nép, azaz Isten szemében fejlődőképes gyülekezet. Motiváljon minket is az a megbecsülés, hogy Krisztusban Isten tanulásra választott tanítványai lehetünk egész életünkben!

20. Péntek

5Móz 7:

Az Úrszépígéreteket ad a honfoglalásra készülő népnek. Egyúttal felhívja figyelmüket az engedelmességre, amely a kulcsa lehet az ígérek megöröklésének. Amikor majd letelepednek, kíméletlen harc indul meg két világ között. A veszélyt a helyi „istenek” keltette vágyak jelentik. Az Úr Krisztusban bizonyította meg ígéreteinek igaz voltát, az ő önfeláldozása nagyobb erő minden vágnál, minden öngazoló „istennél”. Nincs hát szükség többé véres istenpróbára a történelemben.

21. Szombat

5Móz 8:

Megvan a veszélye a próbákkal teli időknek, de ugyanúgy veszélyt rejt a gondtalan jólét is. Az áldás addig marad áldás az életünkön, amíg az az adományozóról szól és nem a mi teljesítményünk kerül előtérbe. Ezért egyszerre fontos, hogy emlékezzünk arra, kinek köszönhetünk mindent, és járjunk boldog, feledékeny alázatban, ha rólunk van szó. Istené a dicsőség, miénk az elvégzett munka öröme.

22. Vasárnap

5Móz 9:

„Halld meg, Izráel! ... Tudd meg azért ma, hogy Istened, az ÚR vonul előtted...” (1 és 3). Miért ez a felhívás, a sok figyelmeztetés és emlékeztetés? Azért, mert Isten ismeri az ő népét. Tudja, hogy milyen könnyen elfelejtik azt, amire mindig emlékezniük kellene. Tudja, hogy milyen nehezen hagyják el mindazt, amit már régen maguk mögött kellett volna hagyniuk. A nagy átkelések idején nekünk is számot kell vetnünk a múlttal és a jellel.

23. Hétfő

5Móz 10:

„Íme, az ÚRé, Istenedé az ég és az egeknek egei, a föld és minden rajta levő” (14). Ha ezt hiszi az ember, akkor Isten bizonyossága lesz számára az ég és a föld. Amikor ezt nem hiszi, akkor kísértésforrássá válnak. Ha az eget és a földet nem Isten tulajdonaként tiszteljük, akkor hamis istenekké és bálványokká válnak. Az Istentől függetlenedett ég és föld jelenségei, erői sokszor megrontották már az életet és az istentiszteletet. Ne engedjük ezt!

24. Kedd

5Móz 11:

„Nézd, én ma áldást és átkot adok elétek. Áldást, ha hallgattok az ÚRnak, Isteneteknek a parancsolataira...” (26–27). Egy történelmi sorsfordulón elhangzott rendkívüli döntési lehetőség ez, ami számunkra is kikerülhetetlen. A tét az, hogy válasszuk egy egész életre az áldást, az ő akaratát, és hagyjuk el a magunk akaratát. Rossz döntésünk lavinát okozhat, ami maga alá temethet másokat is. Istenre hallgatva áldásosó hullhat sokakra.

25. Szerda

5Móz 12,1–19:

„Örvendezetek Isteneteknek, az ÚRnak színe előtt fiaitokkal és leányaitokkal...” (12). Amikor Izráel

bemegy új hazájába, tudnia kell, hogy minden talpalatnyi föld az Úré. A szent szertartások, az áldozatbemutatás azonban nem mehet végbe akárhol, csak az Úr által kijelölt helyen és csak azon a módon. A családdal és háznép kötelékével együtt. Ez az istentiszteleti fegyelem, az elkülönülés és a közösség megtartó erő ma is, a széthulló közösségek világában.

26. Csütörtök

5Móz 12,20–31:

„...vigyázz, hogy törbe ne ess, azokat követve, akik kipusztultak előled. Ne kérdezősködj isteneikről...” (30). Mózes előre óvta népét a törbe ejtő kíváncsiságtól. A mai keresztyént is megejtik vallási „ínyencségek”, az új mozgalmak ámulatra készítő mozgalmassága. Nem mind arany, ami fénylik! A tűzben megpróbált aranyat a tiszta evangéliumban kínálja nekünk Urunk. Ne idegen tűzű oltárok izgassanak, hanem Istenünk tetteit ismerjük meg mélyebben!

27. Péntek

5Móz 13:

„Semmit se tégy hozzá, se el ne végy belőle!” (1). Isten parancsa kétoldalú és kizárólagos. Övé a mérték, sőt ő maga a mérték. Lázadás és sértés mind az elvétel, mind a hozzáadás. Aki elvesz Isten parancsából, az kisebbíti dicsőségét és hatalmát. Aki hozzátesz, az azt jelzi, hogy van valami, ami értékesebb, több, mint amit Isten parancsolhat. Mindkettőben valami módon az ember lesz a mérték az Úr parancsa helyett. Isten engedelmisséget vár tőlünk ma is.

28. Szombat

5Móz 14:

„Így megáldja Istened, az ÚR, kezéd minden munkáját,

amit csak végzel” (29). A tized rendelése után hangzik el ez a mondat. Mennyei csatornákon át árasztja áldását oda az Úr, ahol engedelmesek az övéi az anyagiakban, és komolyan veszik, hogy pénzügyeink Isten pénzügyei is, hiszen a legbecsületesebb munkával szerzett keresetünk is az ő ajándéka. Anyagi csődökkel, válságokkal küzdő világunkban is változatlan az elvárása életünk Urának.

29. Vasárnap

5Móz 15:

Isten népének szívébe és gondolataiba időről időre bele kellett vésni, hogy a másik tartozása elenyésző az Istennel szembeni eladósodottságunkhoz képest. Vajon tudjuk-e, hogy amikor hétről hétre azt kérjük, „bocsásd meg a mi vétkeinket”, ez szó szerint azt jelenti: engedd el a mi adósságunkat? Komolyan gondoljuk-e kérésünket, hogy Isten annak mértéke szerint legyen megbocsátó, ahogy azt mi is tesszük (Mt 18,23kk)?

30. Hétfő

5Móz 16:

Az elmúlt és az előttünk álló időszak megerősítheti azt a tapasztalatot, hogy mennyire elveszítettük az ünnepeinket. Az ünnep mára kizárólag rólunk szól. Pedig még a születésnap is, ha ünnep (azaz üdvnap), olyan útjelző oszlop, amely felfelé, az Úrra mutat. A bálványoszlopok ma is megszegényítenek (21). A megajándékozó ünnep középpontjába viszont Isten kerül. Különös módon akkor lesz az ünnep megajándékozó és nem megfosztó, ha mi akarjuk Istent megajándékozni (16–17).

*Áldott Húsvéti Ünnepeket kívánunk!
a Szerkesztőség*

RÁDIÓS ISTENTISZTELETÜNK IDŐPONTJA ÁPRILISBAN

Értesítjük testvéreinket, hogy a legközelebbi református istentiszteleteinket 2012. április 1-én, majd vallási külön műsor keretében április 8-án, húsvét első napján és április 29-én közvetíti az Újvidéki Rádió. Vallási műsoraink ultrarövidhullámon, vasárnap reggel 8.05 - 9.00 órakor a 90,5/92,5 MHz-en hallhatóak.

Bibliai levelező tanfolyam

Pár hete jutatta eszembe az Úr, hogy immár 10 év eltelt, hogy elkezdtek e bibliai levelező tanfolyamot magyar nyelven, Bácsfeketehegy központtal. 2002 januárja volt, mikor Balog Károly kiszácsi kisfiú – ma már serdülő ifjú – elsőként jelentkezett, hogy szeretné e levelező tanfolyamot folytatni. A levelezést a „Gyermekmisszió“ keretén belül végezzük, országon belül szerb, szlovák és magyar nyelven. A magyar nyelvű levelezés központja Bácsfeketehegy, ahová hetente várjuk és kapjuk a gyermekek, fiatalok levelét.

Miből áll a levelezés?

A gyermekek korosztályához képest 8 féle sorozatunk van, így minden jelentkező a saját korosztály szerinti leckét kapja. A kisebbek számára könnyebb, egyszerűbb és rövidebb történetek, aranymondások, fejtörők vannak a leckében. A nagyobbak számára már komolyabb bibliai lecke, tanítás. Az ifjak számára pedig már a szerelem-házasság témaköre is felmerül. Minden esetben a gyermekek a lecke utolsó oldalán lévő ellenőrző feladatot visszaküldik a számunkra, majd mi azt jóváhagyva küldjük számukra a következő leckét. Egy-egy sorozat 8-10 leckéből áll, mindegyik elvégzése után diplomát küldünk egy ajándék könyvvel és a következő sorozat első leckéjét.

Vannak gyermekek, akik már évek óta leveleznek velünk, így több diplomát is kaptak, melyből kitűnik, hogy ismeretségük is bővül az Úrban!

Köszönet a magyarországi és erdélyi munkatársaknak, akik a magyar nyelvű leckéket ingyenesen biztosítják a számunkra. Nagy dolog, hogy magyar és keresztyén jellegű irodalmat tudunk adni gyermekeink kezébe!

Kik leveleznek?

Jelenleg 330 aktív, rendszeresen levelező gyermek és fiatal van feljegyezve, de elejétől számítva több, mint 1000 gyermek kapcsolódott már be e levelezésbe. Többen már egyetemisták, megházasodtak, de mikor találkozunk, vagy összefutunk Vajdaság szerte mindig örömmel emlékeznek vissza a levelezői tanfolyamra. Levelezésünk nyitott minden magyar ajkú gyermek számára.

Jelenleg több vajdasági településből érkeznek hozzánk a gyermekek levelei: Szabadka, Zenta, Baj-

mok, Teleska, Bajsa, Pacsér, Bácskossuthfalva, Bácsfeketehegy, Hajdújárás, Kishegyes, Piros, Magyar Ittabé, Nagybecskerek, Hertelendyfalva, Fejértelep és Torontálvásárhely.

Miért fontos a bibliai levelezés?

Hiszem, hogy a leírt Igének is pont olyan hatása van, mint a kimondott szónak. Fontos, hogy gyermekeink körében szórjuk az Úr Igemagvát. A heti vagy havi gyermekalkalmon kívül a gyermeknek szüksége van, hogy önállóan is foglalkozzon Isten Igéjével. Mivel idő és tér függvényében élünk, így nem tudunk mindig mindenhol ott lenni, tanítani. A levelezés egy olyan lehetőség, mely által egyszerre több gyermeket is elérünk. Több gyermek személyes kérdéssel is fordul hozzánk, mely által tudunk tanácsot adni neki, irányt mutatni.

A szórványban élő gyermekek számára talán a legfontosabb ez a kapocs. Minden levél által elolvashat egy bibliai leckét és aranymondást tanulhat. Több helyen már nincs magyar iskola, csak a mi levelezésünk által olvas és ír magyar nyelven a gyermek. Nagy kiváltság ez számunkra! Az Úr őrizze e gyermekeket az Ő közelségében és ismeretében.

Hogyan segíthetsz?

Amennyiben az Úr szívedre helyezi, hogy légy a munkatársunk, a következőkben segíthetsz:

- Légy imatárs a gyermekekért!
- Légy jókedvű adakozó a szolgálatainkhoz!

Mint minden kül- és belmisszió mi is adományokból állunk fenn. Ez úton is hálás a szívünk, hogy 10 év alatt az Úr sasszárnyakon hordozott minket és mindig kirendelte a szükséges javakat. Adományokat fogadunk el a postaköltségre, keresztyén könyvek vásárlására a diploma mellé, borítékra, stb.

Elérhetőségünk: „Gyermekmisszió“

Testvériség u. 26. 24323 Feketics

Imatémáink:

- imádkozunk a levelező tanfolyamot folytató gyermekek lelki növekedéséért és nyitottságáért
- imádkozunk a gyermekekért, hogy ne csak egy jó bibliai történetet olvassanak el, hanem fogadják el az Urat Megváltójuknak, szeressék az egy élő Istent
- imádkozunk a szülőkért, családokért, egyháztagokért, hogy bátorítsanak és elfogadjanak minden

gyermeket, akik Isten Igéjéről szeretnének hallani
 - imádkozzunk a gyermekekért, akik már elfogadták az Urat, hogy felnövekedvén se forduljanak el tőle
 - imádkozzunk a szórványban élő gyermekekért, hogy egyedül vagy kisebb csoportban is meg tudjanak állni és erősödni Isten Igéjében.

Hálás a szívünk minden gyermekért, akik eddig részt vettek a levelezésben és a szülőkért, nagyszülőkért, akik támogatták és bátorították őket. Hisszük, ahogy Isten Igéje szól:

“Mert ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé

és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, ilyen lesz az én igém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.” Ézs. 55,10-11

Köszönjük, amiért ebben is az Úr munkatársai lehetünk! Amennyiben gyermeke, unokája, kereszty-gyermeke részt szeretne venni e bibliai levelezésben, örömmel várjuk levelét a fent leírt címünkre!

Az Úr áldjon és őrizzen meg mindenkit, aki segítségül hívja az Ő nevét!

Testvéri szeretettel: Halász Renáta

Győzedelmeskedjen az igazságosság!

Ezzel az alappal tartották meg világszerte a nők nemzetközi ökumenikus imanapjának idei lelki egybefonódását. Műszaki és szervezési okokból kifolyólag a kitűzött március másodikai dátum helyett Hertelendyfalván egy héttel később került sor az összejövetelre több, mint félszáz résztvevővel, akik szándéka fölé ezúttal a helyi református egyházközség imaterme biztosított hajlékot. Tekintettel, hogy a világméretű megmozdulás 2012. évi főszervezői tisztségét a malájföldi asszonyok vették át kameruni, illetve chilei nőtestvéreiktől, a kora esti találkozón közösen elmondott fohászok mellett egy Malájföldről készült tematikus képsor-kivetítés is helyet kapott. A süteményekkel és forró teával is körített bensőséges hertelendyfalvi találkozót közös összefog(ó)ddal a hajdani falu református és katolikus asszonyai szervezték meg.

Martinek Imre

A képet készítette: Martinek Imre

Családi délután Bácsfeketehegyen

*“Neveld a gyermeket
a neki megfelelő módon,
még ha megöregszik,
akkor sem tér el attól.”*

Péld. 22,6

Immár hagyományossá vált vasárnapi iskolánkban a havonta megszervezett családi délután. Ez alkalomra szeretettel várjuk a szülőket, nagyszülőket. Az eddigi hatvanas létszám lassan eléri a száz résztvevőt, és öröm – bátorítás számunkra, hogy minden gyermek egy-egy hozzátartozóval érkezik. Legutóbbi összejövetelünkön a gyermekek, fiatalok szolgáltak verssel, aranymondással, énekkel, hangszereken való előadással – kinek mihez volt tehetsége és bátorsága. A gyermekek jókedvet és mosolyt varázsoltak az arcunkra, jó volt látni az igyekezetüket, szorgalmukat. Az ifjúsági csoport tagjai egy kisebb koncertet adtak elő, melyet eme alkalomra készítettek, tanultak meg – ki énekelni, ki hangszereken játszani. Igei magyarázatot hallhattunk a talentumokról, hogyan tudom felhasználni képességeimet Isten dicséretére.

A közösen eltöltött délutánt szeretetvendégséggel és baráti beszélgetéssel zártuk.

Halász Sámuel és Renáta

A sír üres

D A/Cisz
A sír ü - res, a kő el - gör - dült, el - vé - gez - te - tett, A

am/C H
ha - lál nem tart - hat - ta fog - va, fel - e - mel - te - tett,

em G em G A
Fel - tá - ma - dott, di - cső - ség - ben él, Jé - zus él ö - rök -

D A/Cisz
ké! Ör - ven - dezz Si - on né - pe, Meg - vál - tód sze - ret,

am/C H
Ér - ted vet - te fel ma - gá - ra a sú - lyos kc - resz - tet,

em G em
Mert ki - jött a sír - ből, Jé - zus él, Jé - zus

G A D
él ö - rök - ké! Hal - le - lu - ja, ö - rül - je - tek

A/Cisz am/C
föld és ti, e - gek, Űd - vös - sé - ge - tek ó - rá - ja

H em
el - kö - zel - ge - tett, Mert a ki - rály ve - lünk van, és

G em G A D
él, Jé - zus él ö - rök - ké!

KÖNYVAJÁNLÓ

Dr. Henry Cloud és Dr. John Townsend pszichológus szerzőpáros két könyvének ismertetése

A Határaink és a Játshmák nélkül

Az első írásban a határok kijelölése, a másodikban a tisztázó beszélgetésekről szól

HATÁRAINK:

Mire mondjunk igent és mire nemet? Kapcsolatainkban, sokszor nem tudjuk betartani az általunk felállított határokat. Miért van ez így? Büntudatunk, félelmeink vagy hiányérzetünk alapján hozzuk meg a döntéseket. Vagy feladjuk személyiségünket, vagy másokat sértünk meg a határok kijelölésével. Szinte mindenféle konfliktus helyzetből ízelítőt kapunk. Határaink a családjunk, barátaink, házastársunk, gyermekeink, munka, önmagunk és Istennel szemben. A határok tíz törvényében, mint a Tízparancsolatban, megszabják határainkat. Ezek betartása szinte lehetetlen, de van a hívő embernek segítsége, amire mindig számíthat. Ebben a könyvben az érett, egészséges énhatárok kialakításáról van szó. Arról, hogy kik vagyunk, illetve kik nem vagyunk, és hogyan vállalhatunk felelősséget önmagunkért, hogy ne sodródjunk és reagáljunk minden minket érő hatásokra, hanem aktívan és kezdeményezően alakítsuk életünket.

JÁTSZMÁK NÉLKÜL:

Hogyan kezdünk hozzá a nehéz beszélgetésekhez? Hogyan tudunk nyíltan szembenézni a kapcsolatainkban felmerülő problémákkal? Ezekre a kérdésekre, és még számos más problémákra talál megoldást a szerzőpáros. Figyelembe kell vennünk, hogy a helyzet változtatásához őszinte beszélge-

tésekre van szükségünk. Fontos a baráti hangnem, és a megértő hozzáállás. A probléma tisztázásához a „te” és az „én” különválasztása. Maradjunk a témánál, ne kalandozzunk el különböző sérelmekhez. A kezdeményező ismerje be, ha félreértés történt, és kérjen bocsánatot. Bátorítsuk partnerünket, hogy értékeljük az ő álláspontját is. Kerüljük a „kellene” szó használatát, fogalmazzunk konkrétan. Tegyük különbséget a megbocsátás és a bizalom között. Hogyan közöljük kéréseinket? Hogyan készülünk fel a negatív reagálásra? Hogyan segítsék a házastársak egymást, hogy ne csak boldoggá tegyék a másikat, hanem segítsék a fejlődésben is? Külön kitér a szerzőpáros a házasságon belüli leggyakoribb konfliktusokra és annak megoldásához. Példákat mutat be a pénz, a gyermeknevelés, az intimitás, a szerepek, a munkatársak, a szülőkkel kapcsolatos konfliktusok kezelésének területén keresztül.

Ebben a két könyvben világossá válik, hogy a problémáinkról beszélgetni kell. Isten szándéka szerint kapcsolataink egyszerre lehetnek őszinték és szeretetteljesek, hiszen az Ő világában igazság és szeretet együtt van jelen. „Az igazsághoz ragaszkodva növekedünk fel szeretetben mindenestől Őhozzá, aki a fej, a Krisztus.”/ Ef 4, 15/

Gábor Julianna

Hortobágyi csikósok látogatták meg a Bácsfeketehegyi Református templomot

Az Úr többszöri áldása után jól fejlődik a kenyérgabona

Kedves Testvéreim! Ismeretes itt a vajdasági rónán élő és mezőgazdasági termeléssel foglalkozó emberek között, hogy a 2011-2012-es gazdasági év megkezdődött. Azért 2011-ben, mert a búzavetés, szántás ősszel történik és beilleszkedik két kalendáriumi évbe. Ami a tavalyi év ősztét illeti az rendkívül száraznak nyilvánítható. Ez egy részt jó volt, mert megengedte, hogy az őszi időszakban betakaríthattuk a kukoricát, cukorrépat, kerti veteményeket, stb. Viszont a búza, kenyérgabona vetéséhez szinte lehetetlenné vált a talaj előkészítés, mely igényli az apró, morzsalékos talajszerkezetet. Ugyanis az ideális magágy előfeltétele a magas hozamnak.

Márk ev. 4,26-28:

“És mondá (Jézus): Úgy van az Isten országa, mint mikor az ember beveti a magot a földbe. És alszik, és fölkel, éjjel és nappal: a mag pedig kihajt és felnő, ő maga sem tudja miképpen. Mert magától terem a föld, először füvet, azután kalászt, azután teljes búzát a kalászban.”

Mint ahogy látjuk, Márk evangélista, már annak idején amikor az evangéliumot írta, említi a “búzát a kalászbá” és ennek kimondottan már akkor is nagy jelentőséget adott.

Ősszel a búzavetés idején igen is felszántottuk a termőföldjeinket, felaprítottuk amennyire csak bírtuk, és bevetettük kenyérgabonával, annyira minőségeseen, amennyire azt tehattuk. Sajnos talajunkban annyi nedvesség sem volt, hogy csirába induljon a mag. Néztük az eget, vártuk az esőt, vártuk a csapadékot, imádkoztunk és mi történt? JÖTT AZ ÚR ÁLDÁSA! Pontosán december elején, a tavalyi évben megeredt az eső. Több mint negyven liter csapadék hullott le négyzetméterenként ezen a vidéken. Fellelegeztünk. “Hála Istennek mög gyött az eső” mondtuk mi Debellácsiak. ITT MÉG AZ ÚR ÁLDÁSÁNAK NINCS VÉGE. Nem volt vége, ugyanis még az eső után huszonöt meleg napot biztosított, és így elősegítette, hogy a kikelt gabona megerősödjön, hogy megedződve neki bírjon menni a télnek, a hidegnek, hogy különösebb fagykárt ne szenvedjen.

Most örülünk, hogy kizöldültek a búza táblák, örülünk, hogy munkánk nem volt hiábavaló, örülünk annak, hogy a vetésbe befektetett újratermelési anyagok láthatókká váltak. Szemlátomást, napról napra szépen fejlődik a kenyérgabona. Írásom végén szintén idézem Márk evangélistát. 4,20: **“A jó földbe vetett magvak pedig azok, akik hallják az igét és befogadják és termést hoznak, némelyik harminc annyit, némelyik hatvan annyit, némelyik száz annyit.”**

Testvéri szeretettel:

Ribár Gyula presbiter, Debelyacsa

Füle Lajos:

Pálmaág

**Megrészegülve kiabál a nép,
zeng a „Hozsánna a Dávid Fiának!”
- Virágvasárnap leteszem Eléd
ezt a szívemben őrzött pálmaágot
én is, a fáradt ember, aki vár,
a Golgotát is ismerő zarándok,
s követlek Téged, hallgatag Király,
KI minden bűnöm látod s megbocsátod.**

A HÁROM FA TÖRTÉNETE

Volt egyszer három fa. Egymás mellett nőttek az erdőben. Barátok voltak, és - mint többnyire a barátok - ők is sokat beszélgettek egymással. Továbbá ők is teljesen különbözőek voltak, bár ugyanazon a helyen nőttek fel, és mindhárman nagyjából egy magasak voltak.

Az első fa szerette a szépet. A második fa szerette a kalandokat. A harmadik fa pedig szerette Istent. Egy napon fáink arról beszélgettek, mik szeretnének lenni, ha majd nagyok lesznek.

„Ha felnövök, faragott kincsesláda szeretnék lenni, teli ragyogó drágakövekkel” - mondta az első fa. A második fa nem ilyen dolgokra gondolt. „Ha felnövök, hatalmas hajó szeretnék lenni - mondta. A kapitánnyal, egy nagy kutatóval együtt új országokat fogunk felfedezni.” A harmadik fa közben az ágait rázta. „Én egyáltalán nem szeretném, hogy feldolgozzanak - mondta. - Szeretnék itt maradni, ahol vagyok, és minden évben egyre magasabbra nőni, hogy én lehessek az erdő legmagasabb fája. Ha aztán rám néznek az emberek, látják, hogy Istenre mutatok.”

Teltek-múltak az évek, és egyszer csak három favágó érkezett az erdőbe.

”Végre! - kiáltott fel az első fa, amikor az első favágó kezdte kivágni őt. - Most fog valóra válni az álomom, hogy kincses ládika leszek.” „Remek! - kiáltotta a második fa, amikor a második favágó őt kezdte kivágni. - Most megvalósulhat az álomom, hogy vitorlás hajó legyek.” „Jaj, ne! - kiáltott fel a harmadik fa, amikor a harmadik favágó őt kezdte kivágni. - Akkor nem tudom többé Isten felé irányítani az emberek tekintetét.”

A favágók elvitték a három fát, amelyek közül kettő számára sokat ígérőnek nézett ki a jövő. De nemsokára mindhármuknak el kellett temetniük az álmaikat. Ahelyett, hogy szép kincses ládikát faragtak volna belőle, az első fát állatoknál használatos csúnya etetővályúvá, jászollá dolgozták fel. Kecses vitorlás helyett egyszerű halászcsonak lett a második fából. A harmadik fából pedig semmi sem készült. Csak gerendát fűrészelték belőle, és otthagyták az építők munkás kertjében.

Az élet folyt tovább. Évek teltek el. A három fa lassacskán megtanult együtt élni széttört álmaival.

Egy hideg, téli estén aztán egy csapásra megváltozott az első fa élete. Egy csecsemő született ezen az éjjelen - nyilvánvalóan nem közönséges gyermek. Angyalok énekeltek. Pásztorok és királyok jöttek, hogy meglátogassák. Amikor az első fa felfogta, mi is történt, szíve megtelt örömmel. „Mégiscsak megvalósultak az álmaim – mondta. Nem raknak ugyan tele arannyal és drágakövekkel, de én ringattam a világ legnagyobb kincsét, a Királyok Királyát!”

Tovább telt-múlt az idő, összesen mintegy 30 év, és egy napon végre megváltozott a második fa élete is. Kint volt éppen a tó közepén, amikor szörnyű vihar kerekedett. Erősen fújt a szél, és olyan magasra csaptak a hullámok, hogy a kis csónak már azt gondolta, el kell süllyednie. Ám ekkor valami hihetetlen dolog történt. A rajta tartózkodó férfiak egyike felállt. ”Hallgass el!” - És a hullámok engedelmessé váltak neki. Amikor a második fa megértette, mi is történt, az ő szíve is megtelt örömmel. „Mégiscsak megvalósultak az álmaim - mondta. - Nem szállítottam ugyan nagy felfedezőt, de a menny és a föld Teremtőjének fiát vihettem.”

Nem sokkal ezután a harmadik fa élete is megváltozott. Jött egy ács, és elvitte magával. Megrökönyödésére azonban nem valami szép dolgot készített belőle, még csak nem is valami hasznosat. Ehelyett durva fakeresztet ácsoltak belőle. ”Az a fajta kereszt ez, amit a katonák használnak bűnözők kivégzésére.” - gondolta a fa rémülten. Valóban a vesztőhelyre vitték. Ott a dombtetőn rászögeltek egy halálra ítélt férfit. Tulajdonképpen ennek kellett volna a legborzalmasabb napnak lennie a fa életében, ha nem lett volna ott az a valaki: A rajta kínok kínját szenvedő férfi nem egy szokásos bűnöző volt, akinek a saját bűntettei miatt kellett bűnhődnie. Igazából ártatlan volt. Jézus Krisztus volt Ő, Isten Fia, aki a világ bűneiért halt meg.

Amikor a harmadik fa rájött, mi is történt, ujjongott a szíve az örömtől. „Mégiscsak megvalósulnak az álmaim - mondta. - Nem leszek ugyan a legmagasabb fa az erdőben, de ettől a naptól kezdve mint Jézus Krisztus keresztje újból és újból Istenre irányítom majd az emberek tekintetét.”

ismeretlen szerző

GYERMEKOLDAL

TÖBB AZ ÉLET...

Kati temetésen volt. A drága nagyji temetésén. Alig-alig értette, mi történt valójában, csak úgy érezte nagyon fáj, hogy nagymamáját soha többé nem látja.

„Az ember napjai olyanok, mint a fű...” - hallotta az igehirdető szavait, de csak félig-meddig figyelt az ünnepélyes szavakra, a szíve mélyén csak a veszteség sajgott.

A nap melegen sütött, hiszen már nyár volt, és őket a nyaralásról hívta vissza az a telefon, amely egyszeriben véget vetett a vakációnak. Mégis, mire otthon voltak, nagyji már elment...

A szertartás befejeződött, lassan mindenki hazaindult.

Mennyi virág... - nézett vissza a sírra Kati, és fölvevett a gyepről egy sárga virágot, és amíg közel emelte az arcához, és az illatát is érezte, sok minden átfutott az agyán, és szívéen is, és valami belső melegséggel érezte, hogy Isten szereti a világot, az embereket, őt is...

Nézte-nézte a virágot a kezében, és az előbb hangzott mondat hullámozott benne: „**öröktől fogva mindörökké**”. Isten örökkévaló, fölötte áll az időnek, amit mi, akik időben élünk, el sem tudunk képzelni, de ha már tanulunk történelmet, el kell hinnünk, hiszen Ő volt már akkor is az egyedüli Isten, amikor azok a régi emberek éltek az ősrégi birodalmakban. És akik elfogadták az Úr Jézust Megváltójuknak, azok is örökké fognak élni...

“Drágám gyere megyünk!” - mosolygott rá apja.

“Ó, apa, úgy szerettem nagyit, de tudom, hogy Isten sokkal jobban szereti, és egyszer viszontlátjuk egymást, ugye?” - Apa bólintott:

“Több az élet, mint amennyit látunk belőle! A mi Urunk kereszthalála biztosította számunkra az örökéletet. Katikám, azért tudunk mosolyogni ilyen nagy veszteség után is!”

Amíg kézenfogva mentek ki a temetőből, Kati egy mondattöredéket ismételtgetett:

Aranymondás:

„...és így mindenkor az Úrral leszünk.”

1 Thesszalonika 4,17

Református Élet, a Szerbiai Református Keresztyén Egyház hivatalos lapja
Felelős főszerkesztő: Dr. Csete Szemesi István, püspök
Bácsfeketehegy, Testvériség utca 26

Szerkesztették: Halász Sámuel és Renáta, reformatusélet@gmail.com

Minden megjelent írásért a szerző vállalja a felelősséget, lapzártá minden hónap 15-én. Az írások rövidítését és szerkesztési jogát fenntartjuk

Nyomtatva: Forum-Újvidék • Megjelenik 1500 példányban
Országos Egyházunk hivatalos honlap címe: www.szrke.com

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
275

REFORMÁTUS Élet : a Szerbiai Református Keresztyén Egyház hivatalos lapja / felelős főszerkesztő Csete Szemesi István. - 1. évf., 1. sz. (1966) - . - Bácsfeketehegy : Szerbiai Református Keresztyén Egyház, 1966- . - Ilustr. ; 30 cm

Mesečno
ISSN 2217-7574
COBISS.SR-ID 19120130

HÚSVÉT

**HÚSVÉT ELŐTT... nehéz, szomorú léptek.
Húsvét előtt... zokogó, bús miértek.
Húsvét előtt... ajtók, kemények, zártak.
Húsvét előtt... arcok, fakóra váltak.
Húsvét előtt... szívek, üres-szegények.
Húsvét előtt... kihamvadott remények.
Húsvét előtt... egy nagy „Minden hiába!”
Bús eltemetkezés az éjszakába.
De húsvét lett! Feltámadott a Mester!
HÚSVÉT UTÁN... el a gyásszal, könnyekkel!
Húsvét után... futni a hírrel frissen!
Húsvét után... már nem kérdezni mit sem!
Húsvét után... új cél és új sietség!
Jézus él! Nincs út, mely messze esnék!
Húsvét után... erő, diadal, élet!
Csak azokért sírjunk húsvéti könnyet,
Akik még mindig húsvét előtt élnek.**

Túrmezei Erzsébet